

GAME OVER

MOTTO : "Dacă" îi încurcă atât de mult pe oameni!

PERSONAJE:

ANCHETATOR, 40 ani, elegant, rafinat, calm, inteligent, detașat

ȘMECHER, 35 ani, vede oportunitățile, mereu pe fază, alunecos

FEMEIA FRUMOASĂ, 33 ani, seducătoare, sigură pe ea, fatalistă

FEMEIA CREDINCIOASĂ, 50 de ani, neclintită în credințele ei, arogantă

POLITICIANUL, 55 ani, obez, arogant, grăbit, nesuferit

PUȘCĂRIAȘ, 40 ani, simpatic, sincer, ratat

FEMEIA FRAGILĂ, 30 ani, nesigură dar orgolioasă, inteligentă, curioasă

POETUL, 40 ani, depresiv, alcoolic, melancolic

FUNȚIONAR, 40 de ani, timid dar îndrăzneț în sinea lui, confuz, pierdut

VOCE INTERIOARĂ, A FUNȚIONARULUI (veșnic tânără și rebelă)

SCENA 1

O încăpere fără ferestre, fără ușă. Un perete alb, un perete gri. Nu se vede de unde vine lumina, dar e luminată bine încăperea. O masă pătrată și două scaune, față-n față. Pe peretele gri sunt prinse câteva desene colorate și vesele, ale unor copii. Acesta e decorul pentru întreaga piesă, totul se petrece în acest decor.

Un tânăr, pe scaun, față de șmecher, sigur pe el, așteaptă. Are o cămașă vișinie la pantaloni gri. Apare din neant el, Anchetatorul, îmbrăcat elegant, la costum, pantaloni negri, la dungă, sacou alb, care îi vine impecabil. Pare să aibă în jur de 40 de ani. Proaspăt ras, părul lins. Se așează la masă, calm, tânărul ia o poziție normală pe scaun, fluieră admirativ.

ȘMECHER: Câtă eleganță, cât rafinament. Și eu care mă simțeam cel mai elegant bărbat de pe lume cu cămașa mea vișinie! Dar cred că a costat o avere costumul, nu, șefu? Dar nu știam că sunt la o petrecere privată, n-am primit invitație specială. *(se ridică, întinde mâna dar nu e băgat în seamă, celălalt trece cu privirea prin el)* M-am mai liniștit, așa elegant cum ești nu cred că o să-mi dai niște pumni în figură, pumni pe care îi merit, recunosc, dar nu așa de dimineață. Sau o să-ți trimiți gorilele să mă șifoneze cu niște vânătași?

ANCHETATOR: Stai jos, respiră calm, fii autentic, lasă lingușirile. Care e cea mai mare realizare a vieții tale?

ȘMECHER *(după ce se așează, se gândește, își examinează rivalul)*: Serios, chiar asta voiai să mă întrebi? Credeam că vrei să știi unde am fost azi noapte și ce am făcut între orele 23 și 2.

ANCHETATOR: Sunt sigur că poți să-mi dai cel puțin cinci variante de răspuns, unul mai plauzibil ca celălalt, la întrebarea asta, așa că nu te întreb...să revenim.

ȘMECHER: Dacă te întreb pe unde ai intrat poți să-mi răspunzi la modul serios?

ANCHETATOR: Îți par om nserios?

ȘMECHER: Îmi pari arogant de serios. Enervant de serios. Deci?

ANCHETATOR: E rândul tău să răspunzi la întrebări. De aia ești aici.

ȘMECHER: Dar nu vreau să fiu aici, nici nu știu de ce sunt aici sau ce e aici. Sau cum am ajuns aici. Pot să primesc ceva de băut?

ANCHETATOR: Dacă răspunzi la întrebările mele, o să-ți dai seama. Nu, aici nu se bea. Care consideri că e cea mai mare realizare a vieții tale?

ȘMECHER *(cu tupeu)*: Am învățat să urc furnicile indiene în copaci. Știi: blip blop e ca ala bala, hop pop țup țap. E formula magică, câștigătoare.

ANCHETATOR: Spune-mi trei valori pe care le prețuiești cel mai mult în viață.

ȘMECHER: Să mă simt bine, să mă distrez, să găsesc plăcere în tot ce fac.

ANCHETATOR: Știi cumva care este persoana cea mai ușor de găsit și disponibilă pentru tine, în viața ta?

ȘMECHER: Dracul? *(și izbucnește în râs, a făcut o glumă bună)*

ANCHETATOR: Sinceritatea ta mă sperie. Stai pe domolitelea, vrei război?

ȘMECHER: Sunt un șmecher interesat de propriile interese. Lumea e împărțită în adulatori fără rezerve și scuipangii cu tupeu. Ghici în ce categorie sunt eu.

ANCHETATOR: Scupi bine, la țintă?

ȘMECHER: O, da, din trei încercări te nimeresc de patru ori. (*și iar râde, singur, ca de o glumă bună*) A fost o glumă bună, de ce nu râzi cu mine? A, tu râzi la glume mai rafinate, din altă ligă? Sau doar la glumele tale de om serios?

ANCHETATOR: Cum te cheamă?

ȘMECHER: Etc etc etc.

ANCHETATOR: Și care e numele de familie de aici?

ȘMECHER: N-am familie, sunt singur.

ANCHETATOR: Și cum ai apărut pe lume?

ȘMECHER: Nu știu, lumea a apărut în viața mea. Dar tu ești pământean sau extraterestru? Și cum te cheamă? Nu pot dialoga cu cineva căruia nu îi știu numele.

ANCHETATOR: Tu ai luat bătaie când erai mic?

ȘMECHER: Doar peste mâna stângă. Ca să scriu frumos cu dreapta.

ANCHETATOR: Ești șmecher de mic?

ȘMECHER: Eu nu am fost mic niciodată.

ANCHETATOR: Văd că ai egoul mare.

ȘMECHER: Am avut o copilărie fericită.

ANCHETATOR: Până când?

ȘMECHER: N-are termen de expirare, că o iau în serios.

ANCHETATOR: E singurul lucru pe care îl iei în serios.

ȘMECHER: E destul, viața nu merită mai mult.

ANCHETATOR: Care e mâncarea ta preferată?

ȘMECHER: Orez cu lapte după înghețată.

ANCHETATOR: Ce faci mâine?

ȘMECHER: Tot ce n-am făcut azi. Și ceva în plus!

ANCHETATOR: Spune-mi un vis de-al tău.

ȘMECHER: Dorm bine, fără vise.

ANCHETATOR: Atunci spune-mi un coșmar.

ȘMECHER: Acest interogatoriu e.

ANCHETATOR: De ce?

ȘMECHER: Prea brutal, prea intim, prea serios.

ANCHETATOR: Nu prea e timp, sunt mulți candidați, trebuie o evaluare rapidă, suntem în pericol.

ȘMECHER: A...cine zice că suntem? Aici e casa de nebuni? Ești doctor de cap? Și, cine se adaptează și pliază se salvează?

ANCHETATOR: Și cei cooperanți și optimiști.

ȘMECHER: Cooperanți, maleabili, prefăcut normali?

ANCHETATOR: Cei convingători! Doar. Vrem să creăm o nouă lume, o lume unde nu există decât iubire. Și așa va fi pace.

ȘMECHER: A, desigur, vreți să instalați pacea pe Pământ. Prin abuzuri și violență. Chiar și dacă reușiți, pacea se menține de oameni, între oameni, nu de un regim autoritar. El va cădea, inevitabil, la un moment dat.

ANCHETATOR: Dar o să ne jucăm așa, cum vrem noi, până la final. Asta se întâmplă când o singură specie preia controlul planetei- și nu cea mai rațională specie! se produc dezechilibre majore. Evident, suntem prea mulți, folosim prea multe și prea repede! Ne trebuie o nouă și bună direcție, mai puțini oameni și mai mult educați. 75% trebuie să dispară în neant iar restul care rămâne să fie de cea mai bună calitate. Pentru asta e testul ăsta. Să presupunem scenariul ăsta. E vital pentru tine. Ai înțeles ce am spus?

ȘMECHER: (*extrem de speriat*) Dacă vorbești serios, da. Vorbești serios? Scenariul ăsta s-a aprobat, acolo, Sus?

ANCHETATOR: Cât de des mănânci carne?

ȘMECHER: Ăăăă, de 3 ori pe săptămână? De 2 ori? De 4? (*nu știe care e răspunsul corect de dat*) De câte ori vrei tu, pot să o fac, serios. Pot și să nu mănânc deloc, dacă animalele sunt în pericol. Și legumele sunt bune.

ANCHETATOR: Spune adevărul, nu ce aș vrea eu să aud.

ȘMECHER: Mănânc cât am nevoie. (*spune prudent, dar cu jumătate de gură*)

ANCHETATOR: Ești un bun economizator?

ȘMECHER: Dacă sunt modest, da. Asta mă salvează, nu?

ANCHETATOR: Nimic nu ne salvează. Doar extincția a 75% dintre noi. Spune-mi 3 valori pe care le prețuiești cel mai mult în viață.

ȘMECHER: Modestia, munca, educația.

ANCHETATOR (*acum izbucnește în râs*): Totul are 2 fețe, nu? Orice răspuns, orice poveste, orice știre, bună sau rea.

ȘMECHER: Nu mă gândesc la asta, doar la versiunea mea salvatoare. Mă adaptez bine?

ANCHETATOR: Dacă nu te gândești tu, fii sigur că se gândesc alții! Doar nu crezi că bogații lumii îți sunt prieteni? Atât de naiv nu poți fii.

ȘMECHER: E bine să fii pe locul 2, primești exact atâta atenție câtă să nu ți se urce la cap, și ai toate lucrurile sub control, și totul e posibil. Și dacă nu ai toate lucrurile sub control, paradoxal, totul e posibil! Cum te cheamă pe tine? Ce nume porți? Pun pariu că e unul neobișnuit. Spune-mi, te rog, mă roade curiozitatea de nu mai pot să stau pe scaun...

ANCHETATOR: Ion.

ȘMECHER: Ion? Nu te cred, dar mă rog, dacă zici, Mai cunosc 2 Ioni în viața mea, unul bun, unul rău, dar amândoi chei, fără păr. Tu ești primul Ion brunet cu voce autoritară din viața mea. Mărturisesc că mi-este...75% frică de tine.

ANCHETATOR: Acum poți să spui și povești, important e să nu uiți adevărul despre tine. Oricum, sigur ești banal și neinteresant. Așa că, inventează, dacă poți, spune cine ai vrea să fii...joacă-te. Asta fac șmecherii, nu?

ȘMECHER: A trecut timpul de joacă, acum trebuie să fim responsabili. Nu vreau să am o poveste ca a tuturor celorlalți. Unicitatea mea e a mea, că lumea are nevoie de șmecheri.

ANCHETATOR: Pentru un prost, spui cam multe prostii impresionante.

ȘMECHER: Noroc tău că am vocabularul redus, altfel te-ai fi ales cu o frumoasă migrenă.

ANCHETATOR: Pentru orice există o explicație, chiar dacă ea e falsă. Dar tu o crezi.

ȘMECHER: Ești prea filosof sau prea șmecher pentru mine, mă tem că nu te înțeleg așa cum ai vrea tu. Spune-mi în vorbe simple ce vrei de la mine.

ANCHETATOR: Vreau să alegi viața. Cea reală.

ȘMECHER: Păi ce, nu sunt destul de real? Sunt o fantomă? Nu mă vezi?

ANCHETATOR: Vreau să renunți de bunăvoie la viața virtuală, să renunți la serviciile de internet. Pentru totdeauna.

ȘMECHER: A, da? Doar atât? Și mă salvez, mă integrez în noua lume? Și-mi dai și un premiu? O călătorie pe planeta Pluto?

ANCHETATOR: Mai mult. O călătorie unde vrei tu.

ȘMECHER: Dacă ar fi adevărat, dacă aș putea să am încredere în tine(*zice grav serios, dar apoi izbucnește în râs, îi dă cu tifla*) Du-te dracu de nebun, aiurezi. Hai că trebuie să plec, am treabă și mă reții. Nu facem afaceri împreună, avem interese diferite, deși îmi place costumul tău. E original sau hocus pocus made in China?

ANCHETATOR: Țasta e ultimul tău cuvânt? Gândește-te bine ce răspuns îmi dai.

ȘMECHER: Aș putea să mă repet, dacă vrei să te plictisesc.

Anchetatorul se ridică și pleacă, dispare prin unghiul unui perete, Șmecherul fuge și încearcă și el să găsească ieșirea.

ȘMECHER: Hei, și acum eu ce fac? Pe unde ai ieșit? Dă-mi drumul, mi-e rău. Ajutor. E cineva dincolo? Ok, facem cum zici tu, fac orice, accept, da, aleg ce vrei tu, ce zici tu că e bine. Da, recunosc, sunt un vierme, dar viermii merită și ei un os de ros, nu? Merită și ei a doua șansă! Hei! Pe unde te-ai strecurat afară? Alo! Ajutor! Bine, recunosc, tu ești șefu la toți șmecherii, să trăiești, dar lasă-mă și pe mine să trăiesc. Mă auzi? Sunt sigur că mă auzi...

SCENA 2

Același decor, aceeași încăpere, cu o femeie frumoasă și tânără. Care va apărea în anchetă sub apelativul EA.

Femeia frumoasă privește desenele de pe pereți, fredonându-și un cântecel romantic, până când, brusc, dă nas în nas cu el. Care o privește cald, zâmbind. EA nici măcar nu tresare, îi zâmbește...de parcă îl aștepta.

EA: Mă privești de parcă m-ai cunoaște(*spune tandru-seducător, după ce îl privește atentă*) ne-am mai întâlnit? Ne cunoaștem? Și dacă nu, sigur avem atât de multe să ne spunem...cred că te-am mai întâlnit într-un vis frumos dar eram pe o plajă pustie, noaptea, sub cerul plin de stele...îmi place zâmbetul tau, vreau să dansez cu el.(*și cei doi dansează până la masă, iar ea continuă să vorbească*) De unde ai apărut? Cine ești? Trebuie să zic, sincer, că îmi convine că te-am așteptat, nu sunt dezamăgită de așteptare...sper să putem face multe lucruri frumoase împreună. Doar dacă nu ești mut, sper!(*glumește*) Ești emoționat? Te intimidez?(*și îl privește pe sub gene, așteaptă un răspuns*)

ANCHETATOR(*o așează pe scaun, încheind dansul*): Și acum, că ai făcut o mică pauză și pot și eu să...

EA(*dulce, flirtează*): Să spui o prostie?

ANCHETATOR(*netulburat*): O să stabilim...

EA(*îl privește direct în ochi, cu voce joasă*): Cine începe primul?

ANCHETATOR: Regulile după care...

EA(*amuzată*): Se mișcă Universul?

ANCHETATOR: Tu ai voie să vorbești!

EA(*glumeață*): N-am voie? Vai! Atunci ce cauți aici? Dacă obsesie nu e, nimic nu e. Nu sunt obsesia ta? Atunci de ce m-ai adus aici?

ANCHETATOR: Nu tu ești obsesia, jocul ăsta e. La ce te gândești în clipa asta?

EA(*bosumflată, se alintă*): La nimic.

ANCHETATOR: Oamenii întotdeauna se gândesc la ceva...

EA: La nimic important.

ANCHETATOR: O completare importantă. Vreau să știu la ce...neimportant.

EA: Ești un tiran! Sigur ești zodia Scorpion! Și eu care credeam că ești un bleg! (*râde*) Un bleg simpatic, dulce (*completează repede, cu drăgălășenie*)! Mă gândeam că nu-mi convine că sunt o jucărie. Și că tu ai gura mică dar ochii mari. Și aș vrea să știu dacă și...

ANCHETATOR (*o întrerupe*): Da, neimportant.

EA (*chicotește*): Pentru mine nu, pentru tine, da!

ANCHETATOR: Am impresia că te porți cu mine ca cu o băiețel, de parcă am fi copilărit împreună. Și nu-mi convine.

EA: Ai impresia că te alint? Nu, doar mă dau la tine. Dacă am fi copilărit împreună nu mai aveai norocul să mă dau acuma la tine...fiindcă te-aș fi avut deja.

ANCHETATOR: Ești prea încrezătoare în puterea ta de seducție. Exagerezi, din primul moment, și îți dezvălui intențiile prea repede. Trebuie să lași loc de puțin mister.

EA (*sec*): N-am timp de mistere și magie, ziua are doar 24 de ore și concurența e mare. Suntem 3 femei la un bărbat și 25 la un bărbat bine, de succes, până-n 48 de ani...

ANCHETATOR: Am mai văzut eu arogante, dar nu s-au mișcat atât de repede ca tine.

EA: Îmi plac incertitudinile, mă provoacă, mă deschid spre celălalt. Dar de cele mai multe ori rămân dezamăgită, toți sunt banali, spre porci! nu vor o relație serioasă...multă vrăjeală fără susținere, până ajungem în pat. Măcar tu ești frumușel.

ANCHETATOR: Ai mințit des în viața asta a ta?

EA (*tresare*): N-aș zice că mint, ci că am imaginație bogată. Știi și tu că suntem o specie care supraviețuiește și interacționează bine și repede și pacifist cu străinii prin povești fictive, Că acuma tu le spui minciuni, treaba ta...ce e cu desenele astea pe perete? Ca să mai împlânzască atmosfera, să nu lase impresia că suntem la un interogatoriu, cu forța? Ce e aici, casa de triere nebuni? Ne manipulezi cu drăgălășenie și puritate? Puțină lumină în acest decor istoric? Sigur acest interogatoriu va intra în istoria umanității, sunt un personaj istoric.

ANCHETATOR (*ironic*): Ești greu de manipulat. Tu crezi că ești pe calea cea bună în acest moment al vieții tale?

EA (*serioasă*): Toți avem defecte, mai mari sau mai mici. Dar de când a apărut pe Pământ primul om a știut că e pe calea greșită. De atunci tot caută drumul cel bun dar se vede că suntem o specie ratată de vreme ce atât de mulți oameni, de atât de mult timp, nu au fost în stare să găsească drumul, și să strige, cu bucurie:- Ecce drumul! Pofțiți, oameni buni.

ANCHETATOR: Ești fermecător de simpatică și te-aș asculta până mâine dar...

EA: Nu e timp, știu. Nu ai cumva ceva dulce la tine? Aș vrea puțină ciocolată, dacă nu se poate o prăjitură.

ANCHETATOR: Ai primit de dimineață glucoză. Și apă. Și mere.

EA: Nu e ciocolată. Și un ou fiert cu două felii de pâine și o bucată de brânză nu e ceva dulce.

ANCHETATOR: Câteodată trebuie să apreciezi ce-ți pică, că se poate și mai rău.

EA: Da, știu, nu e îngrozitor? Să răpești lumea din treaba ei și să o duci într-un beci întunecos dar cu desene inocente luminoase ca să îi pui întrebări întunecoase și periculoase e de-a dreptul înspăimântător! Mie nu-mi plac întrebările, sunt agresive, mă paralizează. Îmi plac filmele vechi și plimbările tăcute pe sub teii înfloriți. Vrei să facem o plimbare în parc? Nu, nu e timp, ce păcat... totuși, mai mult decât orice, îmi plac poveștile, fiindcă doar în povești întâlnești oameni memorabili! Și acolo mă simt în siguranță! În viață, nu. Spune-mi o poveste și eu am să o continui cu povestea mea. Vrei?

ANCHETATOR: Nu, nu vreau cum vrei tu.

EA(*din nou seducătoare*): De ce? Ți-e teamă că ai să pierzi controlul?

ANCHETATOR: Totul e sub control. Doar că nu prea am timp. Trebuie să salvez cât mai mulți oameni și tu mă încurci mai mult decât e nevoie.

EA: Cred că ne pierdem vremea noi doi. Știi de ce? Eu nu vreau nimic de la tine iar tu sigur nu pe mine mă cauți. Și mi-ai stricat deja tot programul pe săptămâna asta.

ANCHETATOR: Acum treci la atac? Gata cu flirtul? Nu mai încerci puțin? Unii oameni au puteri miraculoase, te vezi frumos și bun în ochii lor!

EA: Eu vorbesc prea repede când vorbesc încet? Vorbele mele trec prin tine. Ori ești imun la frumusețea femeiască și nu te interesează deloc sexul, deci ești impotent.

ANCHETATOR: Noi vă vrem binele și să fiți în siguranță. Avem grijă de voi. Așa că te pun să alegi binele sau răul. Vrei să trăiești în virtual sau real? Alege.

EA: Nu se mai poate amândouă, presupun. Dar îmi încalci libertatea, nu vreau să aleg.

ANCHETATOR: Îți las libertatea să alegi,

EA: Cine ești tu să-mi faci asta?

ANCHETATOR: Sunt totul și nimic, dar ești la mâna mea. Sunt noua ordine ordonată, fiindcă nu se mai poate așa, trebuie să fie totul clar, prea e debandadă, e haos. Vreau să instalez pacea minții, ca să puteți dormi din nou bine. Viața asta dublă v-a tulburat mințile și somnul.

EA: Și ce se întâmplă cu cei care aleg una din cele două? Ce urmează? Am nevoie de informații, de certitudini.

ANCHETATOR: Urmează să se întâmple viitorul. Și nimeni nu poate prevedea viitorul.

EA: Nu-mi convine deloc. Chiar dacă zic că accept, eu întotdeauna voi recidiva în fugile mele, asta e un fapt sigur.

ANCHETATOR: Ah, ce vă mai place să vă învârtiți în jurul cozii...să trageți de timp, inutil.

EA: Nimic nu e de aruncat dintr-o existență, nici măcar banalitățile. Ba chiar ar trebui să știi că banalitățile îmi fac viața suportabilă.

ANCHETATOR: Îngerii au început să cadă din cer, toți pe capul meu!

EA: Ai nevoie de ajutor? Ce draguț, nimeni nu m-a alintat până acum cu ”îngerăș”

ANCHETATOR: Mă lamentam, nu vorbeam cu tine...

EA: Of, eram sigură că ești un arogant rece nesuferit. Nici urmă de înger în tine.

ANCHETATOR: Pe tine așa te alintau acasă, până la 7 ani, îngerăș...

EA(*tresare, neplăcut*): De unde știi?

ANCHETATOR: Știu tot. Sunt peste tot, oricând. Când aveai 7 ani, părinții tăi s-au despărțit, iar mama ta s-a recăsătorit cu un actor care te-a abuzat sexual de la vârsta de 14 ani, dar cu mare artă manipulative, tu te-ai îndrăgostit de el deși habar n-aveai ce e dragostea...

EA(*a roșit puternic, îi reproșează ironic*): Bietul de tine, nu te distrezi deloc. Ai suferit tu pentru mine? Cine ești tu, Diavolul?

ANCHETATOR: Nu trebuie să mă distrez, doar să înregistrez.

EA: Și? Ai ajuns la vreo concluzie? În legătura cu setea oamenilor de distracție?

ANCHETATOR: Da, dar e prea tristă. Vrei să o auzi?

EA: Cred că oricum o să mi-o arunci peste ochi!

ANCHETATOR: Indiferent cum tratează oamenii adevărul, el nu poate fi ascuns la nesfârșit fiindcă el stă la baza lumii. Dar astăzi, gigantica industrie a mijloacelor de comunicare în masă nu e preocupată de adevăr sau de minciună, ci de nereal și de irelevant. Îi dă omului ce are el poftă: divertisment de cea mai joasă calitate, din ce în ce mai joasă calitate. Idolii secolului 21 sunt suboameni modificați cu plastic. Venerați tinerețea și frumusețea modificate genetic, și atât. Toate valorile simple, de bun simț, au dispărut. E un coșmar să privești, din exterior, așa ceva...și incredibil, totodată. E incredibil că asta e realitatea adevărată.

EA: E adevărat, dar nu toți venerăm monștrii, eu, de exemplu, mă venerz pe mine însămi.

ANCHETATOR: Și asta te face să te simți specială? Bine? Frumoasă? Împăcată?

EA(*silabisește, autoritară*): Li-be-ră! Li-be-ră!

El se ridică și dispare în hohotele ei de râs, tot mai isterice.

SCENA 3

Același decor, alt interviuat. Un bărbat la 50 de ani, neglijent îmbrăcat, tipul bătăran. Sunt așezați la masă, față-n față.

ANCHETATOR: De ce, omule? Cum s-a întâmplat? De ce ai omorât-o? (*întrebă blând, fără reproș*)

PUȘCĂRIAȘ(*inocent*): Nu răspundea la întrebări.

ANCHETATOR: Nici D-zeu nu răspunde!

PUȘCĂRIAȘ(*surprins*): La naiba, de unde știi? Așa a zis și ea. Era prea multă liniște și eu nu suport să nu fie gălăgie. Liniștea mă înnebunește!

ANCHETATOR: Crezi că e ușor? Întrebarea, odată pusă, oricum îi bântuie creierii, mințile. Trebuie să insiști cu tortura, finuț, progresiv, cu răbdare...

PUȘCĂRIAȘ: Așa am vrut să fac, dar a cedat repede. Doar o dată am dat-o cu capul de perete. Am întrebat-o, sincer preocupat, de ce suferă atât de tare și ea mi-a zis să mă duc dracului. La naiba, eu mă dusesem la ea să facem sex, și ea era nefericită, suferea...am întrebat-o ce o doare, dacă pot să o ajut cu ceva, dar ea doar suspina, ofta, zăcea în pat.

ANCHETATOR: Și te-ai enervat...

PUȘCĂRIAȘ: Păi sigur. De unde răbdare, la mine? De ce să complicăm ce e simplu? Eram acolo, voiam să o fut, pardon, să o fac fericită, să nu mai sufere.

ANCHETATOR: Nu prea ai fost la școală, băiete. Ai un limbaj de căcat de pe stradă.

PUȘCĂRIAȘ: Nu prea, doar cu forța, câțiva ani. Păi dacă în anul în care m-am născut eu nu știam să citesc, la ce bun să învăț mai târziu? Mi-am zis să o țin tot așa, eu oricum știu să citesc oamenii prin gesturile pe care le fac.

ANCHETATOR: Pe mine poți să mă citești?

PUȘCĂRIAȘ: Pot, dar nu-mi place ce citesc. Crecă o să dau de Dracu cu tine. Nu știi de glumă. Îmi pari că ești specialist în autopsii live și vrei să mă tranșezi. Dar poate că merit. Dar a fost un accident, nu voiam să o omor, doar să i-o trag, de aia m-am și dus la ea, că altfel stăteam acasă, la computerul personal și mă masturbam cu un porno. La pușcărie nu am computer personal. Voiam să pun mâna pe niște țâțe, jur! Nu m-am dus cu gânduri rele. Mai bine mă duceam la curve, dar curvele pe care le știu eu nu prea stau pe internet, stau pe stradă, în afara orașului. Sunt la poliție, nu? Pot să cer un avocat? Poate mai reduc din pedeapsă...

ANCHETATOR: Nu, nu e nevoie. Ai o șansă să scapi, trebuie doar să faci o alegere.

PUȘCĂRIAȘ: Așa simplu? Păi bine, aleg să scap. Între ce am de ales și ce?

ANCHETATOR: Trebuie să alegi viața virtuală sau cea reală.

PUȘCĂRIAȘ: Cum adică? Doar una, fără cealaltă? Păi și când sunt conectat la computer, tot eu sunt, frățioare, nu e altul ca mine, să-mi bag...a, pardon, să-mi las scula nesculată în pantaloni. Ce, vrei să mă întorc la 1800? Glumești, nu? Păi cum mai agăț eu gagici cu țâțe mari? Cum mai văd eu filme cu vampiri și zombii? Aăă, și tururi virtuale prin muzeele lumii? Cu muieri grase pictate despuiate și statui cu mușculoși cu puța mică?

ANCHETATOR: Liniște! Alege una din ele. Acum.

PUȘCĂRIAȘ: Știam eu că nu e de glumă cu tine...Hei, șefu, pot să trec de bunăvoie în tabăra ta și să îi conving pe toți maimuțoii să aleagă bine, ce vreți voi. Ce ordonați voi, ca să fie bine, pace pe planeta albastră, știi ce zic? Eu sunt flexibil, deși încordat, sunt ascultător, deși impulsiv violent. Ce ziceți? Nu cer mult în schimb, o casă caldă, mâncare la cantină și internet nelimitat. Ce, vrei să-mi zici că tu nu stai pe net? Fugi de aici, nu cred nici într-o mie de ani! Dacă vreți mai mult de la mine, eu pot și mai mult, o să trag de mine. Eu reușesc orice, mă ghidez în viață după vorbele: dacă nu ai reușit, mai încearcă și mâine. Mâine e întotdeauna atât de aproape! Am câștigat ceva sau n-am pierdut nimic? (*râde*) Le-am furat de pe net și mi le-am băgat în cap. Vrăjesc fetele cu ele...

ANCHETATOR: Trebuie doar să alegi, pentru tine: real sau virtual! Atât.

PUȘCĂRIAȘ: Mie mi-ar plăcea să fie mai multe variante, să le mai combinăm, jumate jumate, nu să fie totul alb sau negru, da sau nu, azi sau niciodată.

ANCHETATOR: Acum ai vorbit ca un filosof cu școală multă. Dar situația rămâne neschimbată. Alege.

PUȘCĂRIAȘ: Negocierea și dialogul e cheia păcii, dacă îmi permiți să îți reamintesc...

ANCHETATOR: Deja ți-ai permis prea multe. Alege.

PUȘCĂRIAȘ: Urăsc cuvântul ăsta, dacă aș putea l-aș ucide.

ANCHETATOR: Evazivă specia ca cea umană nu s-a mai văzut.

PUȘCĂRIAȘ: Avem sentimente, trăim cu inima, șefu, păi cum altfel? Și cât suferim...

ANCHETATOR: Și tu suferi?

PUȘCĂRIAȘ: Eu? Păi eu am crescut la orfelinat, cât am suferit eu n-a suferit nimeni, am suferit de foame în fiecare zi, am crescut mare cu coajă de cartofi fierți cu slănină rancedă și am luat bătaie cu biciul ud, nu m-a iubit nimeni, niciodată, a trebuit să mă descurc de mic, adică să supraviețuiesc, să-mi ocup locul sub soare, că nimeni nu s-a dat la o parte să-mi iau și eu raza mea de soare, păi e ceva ușor pe lumea asta, între oameni?

ANCHETATOR: Vrei să nu mai suferi?

PUȘCĂRIAȘ: Eee, ești glumeț, șefule, nu se poate asta, oricât aș vrea, știi că nu se poate! Sunt realist și trebuie să plătesc pentru faptele mele. Doar nu vrei să mă duci în Rai? Păi tot n-aș vrea, că aș mai vrea să păcătuiesc cu ...știi tu(*face gesturi, arătând femeii cu sânii mari*)

Anchetatorul părăsește încăperea zâmbind amar...

PUȘCĂRIAȘ(*strigă după el*): Păi șefu, eu spun cinstit, trebuie să pun și eu niște condiții, altfel nu e viață. Ai milă de mine, că mâine e ziua mea de naștere, aș vrea și eu să o

sărbătoresc cum îmi place mie, cu tort de frișcă pe o femeie goală stropită cu șampanie care nu e făcută în China! *(se ridică în picioare, vorbește la pereți)* Știu că mă vezi și mă auzi, dar nu trebuie să mă privești ca pe un dușman, sunt de partea voastră, hai să negociem raza mea de soare. Fac orice! Până la un punct. Bine, vă las să vă mai gândiți...bine, puneți voi punctul unde vreți, de acord, dar lăsați-mă și pe mine să mă mai bucur de bucurie. Eu nu pot să stau așa, fără să fac nimic, nu sunt genul meditativ, eu lucrez cu mâinile, cap nu prea am. Eu înnebunesc dacă stau închis și e liniște, eu trebuie să fac ceva...ceva distructiv, dacă constructiv nu mă lăsați! *(și pune mâna pe scaun și dă cu el de masă, până îl face praf)*

SCENA 4

Cu femeia evlavioasă, serioasă, gravă, care va apărea în anchetă sub apelativul Femeia. Anchetatorul se învâрте în jurul ei, încet, o examinează. Femeia e îmbrăcată cu multe haine deși e cald în încăperea. Acum, în această scenă, lumina e discretă, cu multe umbre...

ANCHETATOR: Ești o persoană friguroasă? Ai foarte multe articole de îmbrăcăminte pe tine. Suferi de vreo boală care te îngheață? Cum te numești?

FEMEIA: Numele meu nu e important. Însă Lăudat fie numele Domnului, în veci!

ANCHETATOR: Și în beci, poate, acolo n-aș avea nici o problemă cu asta. Poate acolo ar fi mai multă nevoie. Răspunde, trebuie să scriu în formular. E important pentru istorie, acum scriem o pagină de istorie. Numele...

FEMEIA: Nu e bine să le știm pe toate. E chiar un mare păcat.

ANCHETATOR: Tu știi deja, vreau și eu să știu.

FEMEIA: Da, sunt o păcătoasă, asta e numele meu.

ANCHETATOR: Să nu-mi spui că te cheamă și Maria. *(o vede uimită, contrariată)* Ce te îngrozești așa? E o glumă bună! Dar să trecem la lucruri serioase. Știi de ce ai fost adusă aici?

FEMEIA: Domnul știe și asta mi-e deajuns.

ANCHETATOR: Deci, nu cooperezi?

FEMEIA: Dar v-am răspuns la întrebări. Dacă nu vă plac răspunsurile, nu mai întrebați.

ANCHETATOR: Urmează să zici să ne ducem să...ne rugăm, mai bine, nu?

FEMEIA: Vedeți? Ce repede mă cunoașteți! Sunt ușor de citit.

ANCHETATOR: Tu nu ești curioasă să mă cunoști?

FEMEIA: Locul ăsta nu mi se pare potrivit să cunoști oameni. E prea întuneric și urât aici.

ANCHETATOR: Nu meritați să ne punem birourile într-o grădină scăldată de soare.

FEMEIA: Ce păcat! N-ați mai fi atât de încrâncenați.

ANCHETATOR: Încercănați, poate...voi, încrâncenați. Și bine încercănați, că dormiți prost. Ați uitat cât de bun și sănătos e somnul, sunteți în război permanent cu el...

FEMEIA: Eu nu sunt în război, nu sunt soldat. D-voastră sunteți comandant de oaste? Nu vă văd fața, e ascunsă în întuneric.

ANCHETATOR: Lumina e dragoste, ziceți voi, nu? Dar și pe cei din întuneric trebuie să-i iubiți.

FEMEIA: Iubirea e un mister. N-ai să știi niciodată cine te iubește.

ANCHETATOR: Și din ceea ce spui, crezând că nu-mi răspunzi la întrebări, pot să trag multe concluzii despre tine, mult mai multe decât dacă îmi răspundeai sec la ele.

FEMEIA: Știu, și dacă tăceam, tot așa. Și sunt sigură că te copleșește un minunat sentiment de competență acum, nu?

ANCHETATOR: Ia te uită. O ironică fină se ascunde prost în tine.

FEMEIA: Iese la iveală, cu necunoscuții insistenți și obraznici.

ANCHETATOR: Puteai să spui: în preajma proștilor! (*râde*) Crezi că rugăciunile celor murdari și ironici sunt ascultate, acolo, Sus?

FEMEIA: Dacă sunt sincere, da.

ANCHETATOR: Cât de sincer poate fi un om viclean?

FEMEIA: Nici un gând al lui nu îi este ascuns Domnului.

ANCHETATOR: Atunci, dacă Domnul le știe pe toate, de ce să-l plictisim?

FEMEIA: EL nu se plictisește niciodată.

ANCHETATOR(*glumeț*): De unde știi tu?

FEMEIA: Simplu. E Creator. Creează.

ANCHETATOR: Nonstop? Fără pauză?

FEMEIA: Sunt atât de multe de făcut pe și cu lumea asta.

ANCHETATOR: Bine. Eu zic că nu se plictisește fiindcă nu ne ascultă.

FEMEIA: Ascultă și flecăreala noastră inutilă, dar știe ce e important. Noi nu ne dăm seama de asta.

ANCHETATOR: Tu își iubești aproapele?

FEMEIA: Încerc. În fiecare zi.

ANCHETATOR: Cu cât mai puțini apropiați, cu atât reușești mai bine, nu? De aceea vă tot faceți bisericuțe, ramuri-rămurele de confesiuni, vă grupați în cercuri mici, radicale, restrânse? Trișați inteligent, aparent.

FEMEIA: Fiecare încearcă să facă ce poate.

ANCHETATOR: Și tu crezi că ai vocația să schimbi lumea? Ah, dacă te-ai putea vedea din locul meu, cât de mărunță și insignifiantă ești.

FEMEIA: Da, dar o să mă ții minte, în mintea ta.

ANCHETATOR: Ha ha, amintirile sunt un lux. Eu sunt un tip practic, trăiesc doar în prezent.

FEMAIA: Nu există așa om, fiecare are amintiri frumoase de care să se agațe. De aceea ne întoarcem în trecut, e un loc sigur.

ANCHETATOR: Eu, nu!

FEMEIA: Ba da, ai avut și tu odată 7 ani...

ANCHETATOR: Nu-mi amintesc...

FEMEIA: Nu recunoști...

ANCHETATORUL: Scorneli. Ce urmărești, ce tactică ai? Lasă, taci și răspunde la ce te întreb eu. Ce zi e astăzi?

FEMEIA: Încă o zi cu Domnul, aleluia!

ANCHETATORUL: Câți ani ai?

FEMEIA: Copiii Domnului nu au vârstă.

ANCHETATORUL: De ce faci pe nebuna?

FEMEIA: Vreau să fiu pe placul lui.

ANCHETATORUL: Lui îi plac nebunii?

FEMEIA: Oamenii cu inima sinceră.

ANCHETATORUL: Unde locuiești? Ah, știu, în casa Domnului, normal. Mi-e și frică să te întreb ce muncești pentru o bucată de pâine.

FEMAIA: Fac de toate, cât pot de bine.

ANCHETATORUL: A, da, desigur. Mai ai multe fraze de astea, versete mobilizatoare, în depozitul obligatoriu de predici? Ai mințit vreodată, ca să treci puntea?

FEMEIA: Nu, am luat-o mereu pe drumul drept și anevoios.. De aceea, sunt încă la începutul drumului.

ANCHETATOR: Ești vanitoasă!

FEMEIA: E o întrebare sau o constatare?

ANCHETATOR: Ai auzit semnul întrebării, pe undeva? Hm, mi-ar plăcea să mă pot păcăli așa cum reușești tu. Sunt aproape gelos pe seninătatea ta ignorantă. Ar trebui să vă maturizați,

și nu martirizați Oare de ce există atâți de mulți oameni mici și speriați, te-ai întrebat vreodată?

FEMEIA: Pentru că nu sunt iubiți, n-au simțit niciodată dragostea! Asta e înspăimântător, da.

ANCHETATOR: Părinții unui prieten mi-au spus mereu să iubesc doar ceea ce nu poate fi pierdut. Deci, nu oameni. Oare era greșit?

FEMEIA: Oh, vai! Sărmanul de tine, câtă durere neexprimată este în sufletul tău!

ANCHETATOR: Dar nu l-am ascultat niciodată. Eu nu am suflet-deci, sunt nemuritor! Oamenii buni, cei care îi ascultă și îi îngrijesc pe săraci, pe copii, pe animale, ei mor de tineri! Obosesc, se epuizează repede și Domnul tău bun îi ia la el, ca să lase loc pe Pământ unei alte generații de oameni buni...care nu prea mai apare așa ușor...hahaha. De ce petreci atât de mult timp pe facebook?

FEMEIA: Îi urmăresc pe frații și surorile mele să nu facă greșeli. Dar de unde știi că...?

ANCHETATOR: Unii, deși îmbătrânesc, nu devin mai înțelepți, devin mai ușor iritabili, deci îmbătrânesc degeaba.

FEMEIA: Nici un copil al Domnului nu îmbătrânește degeaba.

ANCHETATOR: Nu ești copilul Lui, ești a lui Adam și Eva.

FEMEIA: Eu am renăscut. Mai bună și mai frumoasă. Frumoasă în sensul că frumusețea e suflet, e sinceritate, e transparență, e bunătate, e lejeritate...combinația dintre ele și aerul dintre ele.

ANCHETATOR: Și aerul dintre ele! (*plutește pe ultimele cuvinte, aerian*)asta e o definiție pe care ai furat-o de la cineva! (*râde de ea*)...Crezând că fac bine, oamenii, gloata de oameni, vor jertfi pe cel pur și nevinovat pentru a se salva...dar nu se va salva, nu vă treziți niciodată. Dormiți profund când trebuie să fiți trezi. De ce?

FEMEIA: De ce e o întrebare care te bagă în multe belele.

ANCHETATOR: Se tot închid ochii „în Numele Domnului”, „de dragul păcii”, „ca să nu creăm scandal”, „ca să nu se rupă frățietatea” și altele, nu mai pot să înțeleg. Poate îmi scapă mie ceva, dar când au loc astfel de manevre, numele Domnului este deja abuzat și înjosit, vorbit de rău și batjocorit, pacea deja a dispărut, frățietatea e deja ruptă. Nu există nici dragoste frățească, nici milă, nici iertare, nici reparare. Ești atât de ipocrită că și când vei fi în Iad vei spune că ești în Rai. Tu mai ajungi la sufletul tău de atâtea clișee cu care trăiești!

FEMEIA: Eu trăiesc ce vorbesc. Nu vorbesc în deșert.

ANCHETATOR: Clișeele, lozincile frumoase înlocuiesc adevărul. Ființele omenești sunt mai puțin raționale și mult mai puțin drepte, din naștere, decât presupun optimiștii.

FEMEIA: Timpurile în care trăim sunt o eră a Controlorilor Mondiali. Dar cine îi va păzi și îi va controla pe paznicii și controlorii noștri? E o eră a sclaviei. De aia nu dorm eu, eu veghez.

ANCHETATOR: Cum, cine? Domnul tău, al meu, al nostru.

FEMEIA: Tot nu am înțeles ce caut eu aici. Fiindcă veghez?

ANCHETATOR: Aici găsești eliberarea de lumea virtuală. Te voi duce într-un loc mai bun, la care visezi.

FEMEIA: Vreau să mă duc singură acolo.

ANCHETATOR: Ți trebuie intermediar.

FEMEIA: De ce?

ANCHETATOR: Tu pari normală în raport cu societatea profund anormală de azi. Asta crezi și tu. duci o viață cuminte într-o societate la care- dacă ai mai fi ființă umană credincioasă- n-ar trebui să te adaptezi. E incredibil că mai ai iluzia individualității tale proprii. Conformismul e tot una cu uniformizarea iar uniformizarea e incompatibilă cu libertatea și sănătatea mintală.

FEMEIA: Acum mă faci nebună, pe față?

ANCHETATOR: Atât ai înțeles din discuția noastră?(*profund dezamăgit*) Dacă ai știi cu cine ai stat de vorbă...dacă ai știi.

FEMEIA: Nu mi-a făcut nici o plăcere discuția noastră.

ANCHETATOR; Am venit să te salvez. Trebuie să crezi asta, să crezi în mine.

FEMEIA: De la ce? De cine? De ce? Tu să mă salvezi?

Anchetatorul iese dezamăgit, trist, suferind...

FEMEIA: Hei, nu pleca așa, când vrei tu. Hai să stăm de vorbă. Eu ce fac acum? Ce se întâmplă în continuare? Cine ești? Cu cine am stat de vorbă? Întoarce-te. Domnule. Cât mai stau aici, vreau să ies. Alo, mă aude cineva? Este un abuz, protestez tare, mă auziți? Eu sunt tare în Domnul, dar solicit să fiu eliberată, în numele Lui!

SCENA 5

Poetul stă cu capul culcat pe masă iar Anchetatorul apare din neant, își pune mâna pe umărul lui, și îi spune versurile următoare:

Prins într-o stare de panică

Mă izbesc de pereți invizibili

Sângerez amintiri

Respir otrava refuzului.

Apoi mă rog

Mult dar degeaba

La stele

Să mă învețe să am curaj

Singur să fiu.

POET(*abia acum ridică capul, uimit întreabă*): De unde aveți poezia asta? Nimeni nu o știe, n-am arătat-o nimănui. Hoțule!

ANCHETATOR: O ai scrisă în computerul personal. Povestește-mi despre ea.

POET: Singurul subiect de conversație pe care îl refuz e propria persoană.

ANCHETATOR: Păi vorbești despre ea, nu despre tine. De ce te-ai apucat de băut?

POET: Ești surd sau nu pricepi?

ANCHETATOR: Păi vorbim despre băutura. De ce?

POET: Fiindcă băutura mă place așa cum sunt și cu ea mă plac și eu pe mine. Dă-mi o sticlă de vodcă. De oricare origine, poate fi și rusească. Bine că chinezii nu fac vodcă!

ANCHETATOR: Că te lăsați de băut? Aici nu se bea! Haha, ești un laș.

POET: O cârpă chiar...păcat, puțină băutura ar mai înveseli locul ăsta sumbru.

ANCHETATOR: E, exagerezi cu firea ta poetică. Mai ai timp să devii curajos. Acum ești jos de tot, nu ai nimic de pierdut, poți deveni un erou. Ai toate șansele. Vreau să te ajut, ai noroc!

POET: La ce bun? Pentru cine, pentru ce?

ANCHETATOR: Pentru tine, ca să nu mai suferi. De ce vă închideți în voi? De ce jeliți întruna? De ce vă ascundeți în aparențe, voi, oamenii? Hai, inima sus, las-o să bată liberă. Treci peste!

POET: Unui om care a suferit mult, îndelung, nu îi poți spune cu zâmbetul pe buze: ei, hai, treci și peste asta, crezi că noi ceilalți nu am suferit? Mai bine te prefaci că îl asculți și îl bați pe umăr, prietenește. Și îi dai o sticlă de rom. Nu crezi?

ANCHETATOR: Nu. Nu eu. N-am văzut niciodată un om fericit în carne și oase! Și vreau să văd!

POET: Pentru că fericirea nu stă în carne și oase, ci în suflet și spirit. Nici nu ai să vezi, doar o să simți, dacă ai noroc. Sau să începi să crezi în povești, ele ajută la supraviețuire.

ANCHETATOR: Vrei să mai trăiești?

POET: Nu trăiesc, mă scurg, mă târâi, mă dizolv, alunec, cu fiecare zi...

ANCHETATOR: Vrei să se schimbe ceva în viața ta? Totul?

POET: Nu cred că se mai poate, e prea târziu. Nu mai știu cine sunt fiindcă nu am fost niciodată cineva, moleculele mele care ar trebui să mă formeze, sunt în cele patru zări...prea multă amărăciune și dezamăgire e în mine, nu e loc de speranță. Și unele amintiri ar trebui să le păstrăm în călcâie, ca să le strivim în picioare la fiecare mișcare de aer.

ANCHETATOR: Ai suferit mult din iubire?

POET: Am aflat prea devreme că nu iubirea face lumea să funcționeze. Regulile o fac iar regulile spun că trebuie să sufăr.

ANCHETATOR: Dacă am iubi din și cu toată inima, am fi atât de buni și de fericiți că nu am mai avea nevoie de reguli! Vino cu mine și totul se va schimba.

POET: Ce vrei în schimb? N-am nimic, în afara sufletului.

ANCHETATOR: Deja începem să ne înțelegem.

POET: În stadiul de epuizare nervoasă în care mă găsesc, ai putea să mă convingi ușor iar îndoctrinarea ta va fi eficace. Toată lumea poate fi practic îndoctrinată cu orice la cât de nedormită este.

ANCHETATOR: Dar este deja, mi-e tot mai teamă că am ajuns prea târziu! Ca să parodiez cuvintele lui Churchill ”niciodată nu s-a întâmplat ca atât de mulți oameni să fie atât de manipulați de atât de puțini oameni”. Dar am senzația că te chinuie o întrebare...

POET: Da, mai multe, tot timpul, dar acum una mai intens: ce loc e asta? Nu-mi amintesc cum am ajuns aici, nici când. De ce nu sunt ferestre, și nici ușă? E un fel de purgatoriu? Am murit și am ajuns în stele? Dacă nu, vreau să mă întorc la viața mea de ieri.

ANCHETATOR: Chiar dacă în viața ta de ieri erai nefericit și fără nici o speranță?

POET: Da. Dar eram liber.

ANCHETATOR: Îți voi da tot ce e mai bun pe lumea asta. Tot binele din lume.

POET: Care lume? Lumea s-a transformat într-o colonie de termite. A apărut o nouă etică socială, acum omul trebuie să se adapteze la munca în echipă, să aibă loialitate față de grup, să adere la gândirea de grup, la dinamica grupului, la creativitatea de grup. Ha! Ansamblul social are valoare acum, nu părțile lui individuale. Omul ideal e cel care manifestă conformitate și loialitate față de grup, și dorința, onestă sau nu, dar reală, de a adera la grup. Nu faci asta? Scrii poezii înecate în alcool ieftin care îți omoară ficatul. Iar eu nu fac parte din grupul de oameni care vor binele, cu forța!

ANCHETATOR: Dar ce vrei?

POET: Să fiu stăpân pe viața mea. Da, viața mea aia insignifiantă și plină de nesiguranță și nefericire dar să simt eu, viermele de om, că pot schimba ceva sau că pot oricând să o apuc pe un drum pe care îl aleg eu.

ANCHETATOR: Dar toți vreți în Rai, la naiba, caramba!

POET: Nu e chiar exact...vrem să nu murim! Toți vrem să trăim veșnic pe Pământ. Iar dacă asta nu s-o putea, atunci vrem în Rai.

ANCHETATOR Aroganți fără minte.

Iese enervat din încăperea, cu pași mari.

SCENA 6

Femeia fragilă se agită pe scaun, bate un ritm nervos cu degetele pe masă, își tot privește ceasul. Anchetatorul e impasibil, calm, o privește fix.

ANCHETATOR(*calm*): Eu am tot timpul din lume...nu sunt obsedat de ceas.

FRAGILA(*iritată*): De aceea nu ai sentimentul că-ți pierzi timpul. Problema este că se pierde timpul meu și asta nu e corect. Asta vrei de la mine?

ANCHETATOR: Dacă nu ești pregătit pentru orice, nu ești pregătit pentru nimic.

FRAGILA: O nouă lozincă corporatistă de rahat. Sau era un sfat pentru mine? Minunat. Pe mine nu mă interesează să fac totul pe lumea asta.

ANCHETATOR: Ești delicată ca o furtună de vară. Eu am o liniște beton în mine, a la Proust.(*pronunță prost*)

FRAGILA: Scriitorul sau substantivul?

ANCHETATOR : Ironicii sunt specia mea preferată, da, esti o furtună în liniștea mea. În lumea mea. Îmi place să îmblânzesc furtunile.

FRAGILA: Atunci caută-ți o furtună pe măsură și lasă-mă să mă duc în lumea mea.

ANCHETATOR: Oricum tu trăiești în lumea ta. Secretă.

FRAGILA: Nu discut cu forța, cu nimeni. Sunt o ființă liberă, care face alegeri. Acum vreau să plec. Nu mă supun niciunui interogatoriu, E un abuz, am drepturi, vreau să fac o plângere la poliție. Ce înseamnă asta? Unde mă aflu? Cine ești, identifică-te.

ANCHETATOR: Poate noi suntem poliția. Poate o să plecați după ce răspundeți la întrebări.

FRAGILA: Cum adică, poate? Și, suntem mai mulți? Tot orașul, toată omenirea? De ce faceți asta? De ce sunt suspectă? Chiar ești de la poliție?

ANCHETATOR: Tu nu ai dreptul la întrebări. Deocamdată.

FRAGILA: Intru în greva tăcerii. Protestez.

ANCHETATOR: Numele și ocupația terestră.(*ea tace, el repetă de câteva ori întrebarea, calm*) Credeam că vrei să pleci cât mai repede de aici. Răspunde și vei trece la următorul nivel. Domnișoara Furtună, cu tine vorbesc.

FRAGILA: Următorul nivel? Ce joc macabru e ăsta? Cine ești tu?

ANCHETATOR: Poate sunt poliția Vieții.

FRAGILA(*pufnește printre dinți*): What? Bullshit!

ANCHETATOR: Știm că ești profă de engleză, dar acum vorbim românește.

FRAGILA: Atunci probabil știți și cum mă cheamă. Nu înțeleg de ce vă interesează persoana mea, sunt total neimportantă. Și nu vorbesc cu necunocuți despre viața mea personală.

ANCHETATOR: A, nu face to face, doar pe face...book? Asta nu crezi cu adevărat. Toți oamenii se consideră importanți și vor atenție. Și nu ți se pare curios că deși viața noastră

secretă trebuie să rămână secretă, tu o scrii în jurnal? Așa mult ții la ea? Te obsedează? Te hrănești cu ea ca și cu un drog excitant? E singurul lucru excitant în viața ta searbădă, așa e?

FRAGILA: De unde știți și de...? Nu vreau atenție de la toți nebunii. Doamne, mulți nebuni umblă bezmetici prin istorie. Jurnalul meu e doar pentru mine, e atenția mea pentru mine.

ANCHETATOR: E, în general, vrei să primești atenție de la toți. Crezi că o meriți!

FRAGILA: Ești general?

ANCHETATOR: Ești optimistă?

FRAGILA: Am un optimism realisto-tragic. Societatea globalizată venerează succesul și tinerețea permanentă, utilitatea, profitul. Eu sunt în plus, eu venerez simplitatea, naturalețea, bunătatea, generozitatea, inteligența bine și mereu educată...

ANCHETATOR: Dar poți să te prefaci că ești integrată bine în Sistem. Vezi ce repede se dezleagă limba când vrei să te pui în centrul atenției? De abia așteptai să te vaieti și să-ți etalezi inteligența. Oamenii sunt așa niște flecari ipocriți!

FRAGILA: Dacă vă încurcați cu oamenii, să vă doară capul atunci. Ce aveți cu mine? De ce eu?

ANCHETATOR: O întrebare tipic omenească idioată. De ce eu, de ce acum, de ce așa, de ce aici? Bla bla, etc și alte rahaturi. Vă place să vă ascundeți după aparențe, de ce nu vorbiți direct și sincer?

FRAGILA: Omul este o ființă complexă, cu sentimente și...

ANCHETATOR(*o oprește brusc*): Ți-e frică de moarte? Ești pregătită să mori?

FRAGILA: Asta este o amenințare directă? Viața-mi este în pericol? Sau vorbim ipotetic?

ANCHETATOR: Știi sigur că o să mori într-o zi. Vouă, drept credincioșilor, vă e cel mai frică de moarte. De ce vă agățați de locul ăsta dacă dincolo e mult mai bine? Nu e dincolo locul perfect să vă bucurați cu Păstorul vostru blând și iubitor?

FRAGILA: Asta hotărăște EL, când ni se termină zilele aici. Avem lucruri de făcut, o misiune de împlinit, lumină de răspândit...

ANCHETATOR: Aha, pe facebook? Stați zilnic pe facebook în jur de 4 ore, chiar și voi, ăștia, tari în credința oarbă.

FRAGILA: De unde știți?

ANCHETATOR: Și Domnul știe!

FRAGILA: Dar îmi încălcați intimitatea. Grav.

ANCHETATOR: Tu singură te-ai expus la expoziție ca un exponat exotic. Noi doar am urmărit cu atenție.

FRAGILA: De ce pe mine? Eu nu însemn nimic.

ANCHETATOR: Doar un experiment...

FRAGILA: Nu e frumos, nici legal, să faceți experimente pe oameni fără voia lor.

ANCHETATOR: Off, dar nu e voia oamenilor niciodată. E doar o iluzie că ar fi...lor li se întâmplă.

FRAGILA: Văd că ai chef să faci glume. Fă în continuare, o să râd eu dacă îmi vine...

ANCHETATOR: Dacă, acest dacă complică atât de mult personajele de poveste...

FRAGILA: Eu nu vreau să fiu personaj în povestea altcuiva. Eu îmi scriu singură povestea.

ANCHETATOR: Dar tu vei avea rolul pozitiv, frumos, cel de victimă inocentă. Vei intra în istorie ca un personaj pozitiv!

FRAGILA: Refuz, protestez și solicit să fiu eliberată!

ANCHETATOR: Ce specie arogantă e rasa umană. Dar și foarte amuzantă(*dă pe spate de râs*) Dar să trecem mai departe, adică la sfârșit: trebuie să alegi viața reală sau viața virtuală. Care viață alegi?

FRAGILA: Amândouă. Am acest drept, trăiesc într-o țară europeană liberă.

ANCHETATOR: Nu se poate, ori- ori.

FRAGILA: Altfel? Dacă nu...?

ANCHETATOR: O să mori. De ce vă este frică de viață? Pe internet ai iluzia că deții controlul asupra vieții tale, că ești liniștită, că ai ce-ți dorești, că poți trăi în pace cu propria minte. Ești o fantomă care încearcă să prindă contur, să-și umple viața cu ceva. Așa e? Dacă nu-ți convine ceva sau cineva- deconectare și reconectare pe alt profil, pe altă persoană, pe alt subiect! Supraviețuiești fiindcă ești o impoșoare. Dacă internetul ar dispărea brusc din viața ta, ai înnebuni. Te-ai trezi, fără preaviz, în psihoză. Tu și restul muritorilor, ești parte din turmă! Noi înțelegem asta și am venit să vă ajutăm să vă recăpătați somnul cel liniștit și inocența începutului copilăriei. Nu mai fiți impostori, fiți reali. Tocmai ți-am sugerat alegerea cea bună, cea corectă, cea salvatoare.

FRAGILA: De obicei, există trei păreri asupra unei situații: părerea mea, părerea ta și părerea corectă. Există trei păreri, dar doar una contează și se realizează cu adevărat. De data asta, doar părerea mea contează. Dacă fac orice alegere, mor cu voi. Dacă nu o fac, tot mor. Așa că aleg să nu fac nicio alegere. Am nimerit aici din nimereală, alege tu pentru mine.

ANCHETATOR: Imposibil. Trebuie să alegi tu, ori una, ori alta, altă variantă nu e.

FRAGILA: Voi sunteți oameni sau roboți, viață artificială?

ANCHETATOR: Ce jignire! Istoria a studiat în amănunt creștinismul pentru a înțelege de ce creștinilor le vine atât de ușor să dea dovadă de cruzime- așa cum respiră, așa bârfesc, judecă, întorc spatele, dau cu pietre, ard pe rug, pun mâna pe arme! De unde setea asta de sânge? Noi vrem pace. Lumea mea vrea pace.

FRAGILA: Ne apăram credința cu orice mijloace! Pacea e noua religie ce trebuie instalată? Ați venit voi, Inteligența Artificială, ca să dați omului un sens în viață? Să instalați pacea prin teroare, tortură, în mod totalitar?

ANCHETATOR: Poate suntem și noi oameni, de unde concluzia că suntem artificiali? Gata cu vorbăria goală. Când ne prefacem, putem fi oricine și putem face orice. Când suntem noi, cei reali, situația se schimbă. Acum suntem într-o situație reală care solicită un răspuns real din partea ta, cea reală. Alege.

FRAGILA: Să încheiem discuția aici, îmi face rău. Eu am un nivel crescut de empatie și aș vrea să pot să empatizez cu suferința ta, acum- cred că e o chestie cu care te naști, probabil și pe care ți-o cultivi în fiecare zi ...dar când ajung la concluzia sau intuiția- și intuiția mea e infailibilă! că ceva îmi devine nociv, e mai bine să mă opresc, altfel nu pot rămâne detașată emoțional și mă consum nervos și emoțional inutil...mi-e milă de tine dar de mine și mai milă. Ești un călău și mă ții aici împotriva voinței mele, sigur pentru un scop murdar. Sper, din toată inima, să te faci bine, într-o zi.

ANCHETATOR(*râde, și tot râde*): Țasta a fost cel mai egoist lucru pe care l-am auzit din gura unei femei, vreodată. Știi câți empați veritabili au trăit pe acest pământ? Unul singur- și el a fost crucificat în urletele de bucurie ale mulțimii! Un empat nu spune niciodată: suferința ta e și suferința mea, aș vrea să o iau toată asupra mea, sunt aici ca să te salvez. Iar tu vrei să îi salvezi pe oamenii pe care îi placi, ca să crești în ochii lor, ca să te pui tot tu pe primul plan, ca să îți dai un scop în viață. Un empat e un nebun care știe că e nebun și încearcă la nesfârșit să se salveze pe el însuși, să-și creeze iluzia mântuirii. Poate doar o mamă iubitoare să fie o bună empată, și să facă sacrificiul suprem...dar și ea doar pentru copilul ei, sânge din sângele ei, deci nu se pune. Ești genul cel mai trist și patetic de om, cel care plânge pe la colțuri când spune o vorbă bună cuiva dar celălalt nu te apreciază pentru asta iar vorba aia bună nici măcar nu era sinceră! Noroc că nu am sentimente, mi-am împietrit inima, că aș fi vomitat, totuși creierul meu nu suportă ipocrizia arogantă. Doar pe cea haioasă.

FRAGILA: Turnul Babel va fi mereu în construcție și niciodată terminat. La el se va lucra mereu, in zadar. Nu putem avea un dialog normal, condițiile sunt anormale, îți dai seama?

ANCHETATOR: Îmi dau seama că te sperie locurile în care nu știi unde te afli și vrei să fugi, să te retragi în carapacea ta, așa faci tu dacă nu poți manipula discuția- dialog în direcția care îți convine ție.

FRAGILA: Mă jignești gratuit, nici nu mă cunoști.

ANCHETATOR: Aici te înșeli, te cunosc mai bine decât te cunoști tu însăși. Nimeni nu e nebun în copilăria lui, înnebunim după ce ieșim din ea, ceva mai târziu. Toți. Te înțeleg și vreau să te ajut...sunt aici să vă recunoașteți nebunia și să vă ajut să vă faceți bine. Trebuie să crezi în mine.

FRAGILA: Trebuie să-mi dai libertatea totală ca să cred în tine. Eventual. Asta trebuie să fie alegerea mea, liberă. Și tu trebuie să-mi respecti decizia.

ANCHETATOR: Nu mai avem timp. Trebuie să riști și să crezi dacă vrei să supraviețuiești.

FRAGILA: Cred deja, din toate puterile mele, în unul Creatorul și Atotputernicul D-zeu. Eu, mereu prima din ultimul rând, am învins cedând totul chiar și oricui nu mi-a cerut nimic.

ANCHETATOR: Vai! Asta e definiția empatului, da! Și? Gata? Știi și tu că poveștile adevărate nu sunt niciodată spuse integral! Ele sunt reinterpretate, cosmetizate, fiindcă oamenii nu pot îndura, suporta, căra, povara adevărului! Dar Eu vă știu toate poveștile

adevărate și închipuite. Vă dau șansa să vi le recunoașteți dar voi dați cu piciorul și întoarceți spatele, semeți. *(ridică brațele, învins)* Îți respect și înregistrez decizia. *(face câțiva pași, se depărtează, dar se oprește să mai pună o întrebare)* La câte decizii proaste crezi că ai dreptul în viața asta?

FRAGILA: La toate câte se ivesc...

ANCHETATOR: Nu ai nici o idee cu cine ai stat de vorbă? Cine sunt?...Nu?

FRAGILA: Oricine ai fi, acestea nu au fost condiții de dialog normal, recunoaște și tu.

ANCHETATOR: Dacă a fost judecata de apoi?...

FRAGILA *(pufnește)*: Da, da! Dacă...

ANCHETATORUL *iese zâmbind amar...*

SCENA 7

POLITICIAN obez, la costum, își desface cravata, neglijent, se ridică de pe scaunul fragil, se învârte în jurul lui, transpiră. Încăperea e scaldată în lumină puternică. Anchetatorul îl privește calm, surâzând.

ANCHETATOR: Bună ziua. Luați loc și spuneți-mi ce mai faceți

POLITICIAN *(se așează, dar se fâșâie, stă incomod)*: Acum, în momentul ăsta, în ultimul timp dar un timp nu atât de îndepărtat, sau așa, în general?

ANCHETATOR *(sec)*: Într-un cuvânt.

POLITICIAN *(râde zgomotos)*: Dintr-un cuvânt nu pot alcătui o frază, iar eu cu asta mă ocup.

ANCHETATOR: Adică?

POLITICIAN: Făuresc fraze ademenitoare.

ANCHETATOR: Aha...și la ce sunt bune?

POLITICIAN: Aduc putere, succes, bani.

ANCHETATOR: Și asta e o frază sau e un slogan? Chiar și așa, la ce-ți folosește?

POLITICIAN: Scaunul ăsta e foarte incomod, mă limitează, mă sufocă chiar.

ANCHETATOR: Stați în picioare.

POLITICIAN: Sau mai bine plec, am o grămadă de treabă, de întâlniri de neratat. Întâlnirea asta nu o aveam programată, sunt sigur, cum ați dat de mine?

ANCHETATOR: Nu durează mult, depinde de d-voastră să se încheie repede.

POLITICIAN: Serios? Foarte rezonabil, mă bucur. Mărturisesc că m-am speriat un pic de locul ăsta. Cu ce pot să vă ajut și ce primesc în schimb? De ce eu? E și reprezentantul opoziției aici? Ați aflat de noua companie IT a ministerului care trebuia lansată luna viitoare oficial deși ea operează de jumătate de an, cu profit maxim?

ANCHETATOR(*misterios*): Este vorba despre ceva și mai mare...ceva greu de cuprins...

POLITICIAN(*îi lucesc ochii, îi curge saliva*): Eram sigur, bănuiam eu, ai stofă de afacerist internațional. Și locul ăsta e macabru, miroase a afacere necurată, adică a bani negri.

ANCHETATOR(*simplu*): Nu e vorba despre bani.

POLITICIAN(*îi pică fața dar apoi râde*): Fugi de aici, ce m-ai speriat, glumețule! Banii învârt lumea- altfel de unde amețală? Secolul 21 e al amețelii ultrarapide.

ANCHETATOR: Sau al insomniei, mai degrabă, aș zice eu.

POLITICIAN: Ești expert în neadormiți? Hai să lăsăm balivernele, te ascult. Care-i planul?

ANCHETATOR: Trebuie să faci o alegere.

POLITICIAN: Eu? Tu ai făcut-o deja?

ANCHETATOR: Acum e vorba doar de tine. Vrei să rămâi agățat de viața virtuală sau de cea reală?

POLITICIAN: Dar e totul perfect așa, în sfârșit umanitatea și-a găsit calea! Visul e realitatea și orice realitate e un vis frumos. Și ce repede ne mișcăm, ca păstrăvul în pârâul rece de la munte.

ANCHETATOR: Mda, dar pâraiele nu mai bat din palme pentru realizările astea. Au secat.

POLITICIAN: Wtf, vorbești singur? Vrei aplauze de la H2O? Ce e aici? Institutul de nebunologie condus de nebunul cel mai convingător?

ANCHETATOR: Trebuie să alegi: real sau virtual.

POLITICIAN: Și asta s-ar traduce: moartea sau viața?

ANCHETATOR: Ce alegi?

POLITICIAN: Du-te dracu de nebun, eu am plecat de aici(*și se duce spre ușă, caută o ușă dar nu e niciuna în cameră; caută disperat, se întoarce la masă*) Unde e...unde e ușa? Pe unde se iese? Cât vrei să-mi dai drumul? M-ați răpit? Vă jucați cu nervii mei? Care e prețul? Spune.

ANCHETATOR: Nu e pe bani. E pe real sau virtual.

POLITICIAN(*își caută telefonul*): Cu mine nu vă merge așa, nu știți cu cine vă puneți. O să iau pielea de pe voi, în direct, pe internet. Și ce dacă mi-ați luat telefonul? Oamenii mei mă pot localiza după ceas(*dar nu mai are nici ceasul*) după ultima mea locație. Nu se mai poate trăi fără tehnologie, ea m-a ajutat în ultimele două alegeri ”libere și democratice”, acolo am făcut campanie, acolo am manipulat voturi și rezultate, cu un click, tehnologia e aliatul celor puternici care au scopuri înalte în viață. Nu e pentru adormiți naivi.

ANCHETATOR: Calmează-te, îți dăm drumul imediat. Trebuie doar să alegi. Apoi ești liber.

POLITICIAN(*se ridică furios, bate cu palma în masă, strigă*): Aleg un căcat! Crezi că nu știu că nici o viață umană nu contează- și asta e singura declarație politică corectă pe care nici un politician nu o va face pe față, ci doar în culise, cu cortina trasă.(*și se învâрте în jurul lui, arătând culisele*) Iată culisele istoriei. Vreau să știu cine sunteți și cine m-a vândut vouă. Cine sunteți? Cum ați apărut, de unde? Prea repede și prea puternici?

ANCHETATOR: Te înșeli, nu te mai agita, liniștește-te...deși în principiu ai dreptate cu declarația politică.

POLITICIAN: Ești prea calm și prea sigur de tine, domnul meu, și asta înseamnă că ești foarte puternic și urmezi un plan bine stabilit. Iar când ceilalți oameni sunt în stare de șoc îi poți face să accepte aproape orice. E o dedesubtologie deloc subtilă aici și refuz să fiu victima unui protocol politic autoritar de căcat. Eu știu cum merg lucrurile pe lumea asta- oamenii se împart în două categorii: prima, o categorie minoritară, de șmecheri care susțin Sistemul în toate crimele lui, pentru că astfel profită și ei de o viață îndestulată pe spatele celor asupriți de Sistem. A doua categorie îi cuprinde pe toți ceilalți bipezi care formează populația...oameni naivi, creduli, fricoși dar și vanitoși care se escrochează chiar pe ei înșiși, crezând orbește sau din spirit de turmă, că Sistemul se preocupă puțin și de Binele lor. Dar a crede că Sistemul are conștiință este ca și cum ai crede că Dracu are conștiință. Așa că nu-mi spune tu că vrei să mă salvezi pe mine! Tu ce Dracu de Sistem ești? Asta vreau să știu!

ANCHETATOR: Unul amețit bine, ca să te citez- maestre- amețit bine de secolul 21.

POLITICIAN: Vreau să-mi chem armata de avocați. Am dreptul ăsta.

ANCHETATOR: Nu ai nevoie...trebuie doar să decizi singur.

POLITICIAN: Nu știi tu mai bine decât mine de ce am nevoie, așa că nu mai scot un cuvânt până nu apare avocatul pe ușă. Mai întâi să apară o ușă...(după ce își șterge transpirația, râde, se calmează) hei, șmechere, să-ți mai spun ceva, pe gratis: singurii oameni care pot rezista, până la moarte, la stres și presiune de orice fel, sunt psihopații. Ghici cine e mai psihopat dintre noi doi! Nebunia individuală e imună la nebunia colectivă, așa că du-te dracu, și în real, și în virtual! O să te înving, o să câștig înfruntarea asta, poți să fii sigur!

ANCHETATOR: Eram sigur că o să spui asta...dar nici dacă te las să câștigi, tot nu vei ieși învingător.

Anchetatorul pleacă dezamăgit, zâmbind trist...

SCENA 8

FUNȚIONAR la 34 ani care dă răspunsuri scurte, direct, și răspunsuri în lumea lui interioară pe care le auzim de la o voce din off

FUNȚIONAR: E foarte cald aici, nu puteți deschide o fereastră, vă rog?*(se uită în jur, caută o fereastră, dar nu e, Anchetatorul ridică din umeri)*

ANCHETATOR: Numele și ocupația, vă rog.

FUNȚIONAR: Ion Ionescu, funcționar la primărie. *(spune timid, dar vocea din off, vocea lui interioară spune cu tupeu: "dar mi-ar fi plăcut să mă cheme Traian Ivanovici și să am funcția ta- ce costum beton ai! Oare și pe mine ar arăta așa bine?")*

ANCHETATOR: Ți place viața ta, ești mulțumit de realizările tale de până acum?

FUNȚIONAR*(il surprinde întrebarea)*: E binișor, alții o duc mai rău... Am apărut pe lume întâmplător, ca toată lumea...și mi-am dat seama de asta târziu, dar eu mi-am dat seama târziu de toate lucrurile. De toate faptele. De toate vorbele. Dar am tras consecințele imediat, pe toate la timp! *(vocea interioară: sunt mulțumit pe dracu, n-am reușit încă să întind apa pe nicovală, dar cine dracu te crezi de-mi pui întrebări umiltoare de la prima întâlnire?)*

ANCHETATOR: De ce îți petreci tot timpul liber pe internet?

FUNȚIONAR *(timid)*: Pentru că nu am prieteni...*(vocea interioară: băi, dar tu nu termini cu întrebările de rahat? Sau ce, vrei să ne împrietenim, deșteptule?)*

ANCHETATOR: Ți urăști viața?

FUNȚIONAR: Doar pe mine, cred...*(vocea interioară: ce mai căcat de psiholog ești! Toată lumea își urăște viața, de aia stă țintă și victimă pe internet, fraiere)*

ANCHETATOR: Îmi plac oamenii sinceri, dar nu și cei care urăsc. Iubirea e atât de simplă.

FUNȚIONAR: *(vocea interioară izbucnește prima: bla bla, da, da, pentru iubire e nevoie de cel puțin doi, și să fim împreună, da, împreună rezolvăm mai ușor, doar că nu putem fi împreună, hai, valea, dispari)* Da, dar numai teoretic*(spune încet, nesigur)*

ANCHETATOR: Care e relația ta cu ceilalți? Cunoști mulți oameni?

FUNȚIONAR: Una perfectă- fiindcă e inexistentă! *(iar vocea interioară adaugă scârbită: Glacială. Alunecoasă. Pe moarte, mereu resuscitată artificial. Fără nici un viitor. Fără rezultate. Rătăcită. Răcită)*

ANCHETATOR: Deci nu ai avut bucuria să guști din plăcerea conviețuirii. Ce voiai să te faci când crești mare?

FUNȚIONAR: Nu aveam aspirații de genul ăsta, eram un copil retras *(vocea interioară, ironică: voiam să am norocul să mă fac mare, că de copil tot bolnăvicios eram, să ajung la 20 de ani, să fac și eu sex. Apoi să fac o călătorie în jurul pământului, plină de aventuri, ca în cartea lui Jules Verne, cu care dormeam sub pernă)*

ANCHETATOR: Ai suferit din dragoste...

FUNCȚIONAR: Toți suferim din variate motive(*vocea interioară: hopa, hai că poate vrea să-mi audă penibila poveste de dragoste cu Rozalia, când s-a spart prezervativul și mi-a murit bărbăția în hohotele de râs ale Rozei...și asta de trei ori! Sau când m-am dus la bordel , în Germania, că de aia m-am dus în excursie la Berlin*)

ANCHETATOR: Totul e de când lumea, nimic nu e nou. Dar ești cam tăcut de felul tău...știi tu câtă singurătate e capabil să îndure un om?

FUNCȚIONAR: Pe toată! (*spune și dă din cap, aprobator dar vocea interioară strigă: ei, dacă ați ști voi cum nu mă opresc eu niciodată din mers și din vorbit, iar pe rețelele de socializare mă bag peste tot în seamă. Nimeni nu vorbește mai mult ca mine. Arunc cu pixeli peste tot, și peste deșertul vieții mele eroice! Sunt un zmeu valoros, zbor unde vreau eu.*)

ANCHETATOR: Dormi bine? Câte ore dormi noaptea? La ce oră de culci?

FUNCȚIONAR: Sunteți doctor? (*vocea interioară: ăsta vrea să mă bage la nebuni, adună dovezi împotriva mea! ai grijă cum te porți! Fii sigur pe tine, nu o da în bară.*)

ANCHETATOR: Aș vrea să-ți fiu prieten, pari că ai mare nevoie de unul adevărat.

FUNCȚIONAR: Păi nu așa se fac prietenii (*vocea interioară: mă duce cu zăhărelul, mă manipulează, escrocul naibii. M-o fi depistat de pe internet, dar cum naiba că am 14 identități toate diferite? Ceva pute urât aici, fii cu ochii-n 14*)

ANCHETATOR: Atunci hai să facem cum se face. Hai să fim prieteni. Lasă internetul și hai să...

FUNCȚIONAR(*strigă și el, și vocea interioară, într-un glas*): Cum să-l las? Acolo toți oamenii sunt ca mine, e lumea ideală. Acolo e acceptarea supremă!

ANCHETATOR: Dar nu e real, nu mai ai amintirile tale, experiențele tale, emoțiile tale unice.

FUNCȚIONAR: Nici nu le vreau, sunt foarte bune cele de împrumut, ale altora. Uite așa se va instala pacea, fiindcă devenim Unul.

ANCHETATOR: Nu, așa s-a instalat deja Delirul morții speciei. Ați picat în prăpastie, cu toții ...vrând să zburăți spre stele!

SCENA 9. GAME OVER

Anchetatorul, luminat puternic de un reflector, privește în sus, ridică brațele neputincios, și spune calm, concluzia finală:

ANCHETATOR: Căci iată, am venit la ei dar ei nu m-au ascultat. Din nou. Și așa va fi în veci. Povestea se repetă la nesfârșit. Experimentul s-a încheiat cu un rezultat incredibil: toți au ales viața virtuală, nu vor să se întoarcă la viața reală. Desigur, știam asta, știam că așa vor alege, era previzibil și vizibil cu ochiul liber. Nu mai pot fi salvați, s-au condamnat singuri. Game over! Alt joc nu va mai fi!

Și el dispare, pereții cad, scena e invadată de lumină, personajele noastre se bucură de faptul că pereții au căzut, că e o lumină blândă, că se aude cântec de pasăre liberă. Se învârt în cerc, toți, liberi, fericiți dar după un minut toți își caută dispozitivele electronice, telefoane, laptop, le butonează cu frenezie, dar nu se pot conecta la internet, pentru că nu este. Conexiunea nu reușește.

Căutând semnal, personajele ajung unul lângă altul, la un pas distanță, în linie, dar nu se observă unul pe altul. Sunt cu ochii în dispozitive, nefericiți, panicați, tot mai nervoși...

Și toți spun în cor, în același timp: Nu, asta nu e posibil, unde a dispărut lumea toată, unde sunt oamenii? Unde?

Game over